

Helvetica

DEAD. LI

GLENN BROWN

Alla målningar av Glenn Brown (f. 1966) har sin utgångspunkt i en eller annan bild som redan finns i världen i form av en tryckt reproduktion. Det kan röra sig om bilder från populärkulturen, som i de supernaturalistiska rymdmotiv som visas på Liljevalchs. Men vanligare är egentligen att källmaterialet hämtats från konshistorien – och även här började Brown som en sorts fotorealist eller *trompe l'œil*-målare. När han tålmodigt och med de allra finaste penslar kopierade modernister som de Kooning eller Auerbach fick han den förment »expressiva« gestiken att helt bokstavligen framstå som en tom illusion. Motiv som ser ut att vara målade med breda och krämigt feta penseldrag visar sig på nära håll bestå av en helt platt yta med myriader små tunna linjer av torr färg – ett häpnadsväckande förvandlingsnummer.

Det måleriskt virtuosa har blivit än mer påtagligt under det senaste decenniet, då mycket av arbetet förbereds i dator. Med hjälp av *Photoshop* kan han då digitalt manipulera »originalen«, ändra färgerna, mixa med andra bilder osv – *innan* han börjar själva det mödosamma målandet. Motiven har också under senare år blivit alltmer groteska uppenbarelser. Vare sig han utgår från ett Rembrandtporträtt eller ett kitschmotiv av en vän flicka med ett lamm i famnen får han ansikten, kött och hud att smälta ned i en sorts svirrande virvlar av psykedelisk färg. Döden känns överallt närvarande. Men samtidigt – det är paradoxen – visar sig det urgamla mediet »olja på pannå« här så fullt av vitalitet att det tidstypiska mantran om *målariets* död kommer alldelens på skam. /DF

Glenn Brown's (b. 1966) paintings are all based on images that exist in the form of reproductions. It may be pictures from popular culture, as in the super-naturalistic space motifs exhibited at Liljevalchs, but more commonly the source material is garnered from art history. Here Brown started out as a kind of photorealist or *trompe l'œil* painter. With great patience and the thinnest of brushes he copied modernists such as de Kooning or Auerbach and in the process made their purportedly »expressive« gestures literally appear as empty illusions. Images that looked like they were painted with broad brush strokes in thick layers of paint turned out, when one approached the canvases, to consist of completely flat surfaces with myriad thin lines of dry paint – a remarkable illusionist trick.

Brown's painterly virtuosity has become even more apparent in the last decade, when much of the work is prepared in the computer. With the help of *Photoshop*, the artist manipulates the »original« images digitally, changes the colours, mixes in other images, etc – *before* he starts the painstaking painting process. In recent years his subject-matter has moved towards the grotesque. Whether he sets out from a Rembrandt portrait or a kitsch motif of a fair maiden with a lamb in her lap, he merges faces, flesh and skin into a swirl of psychedelic colours. Death is omnipresent. But at the same time – and this is the paradox – the age-old medium of »oil on panel« is shown to be full of vitality, putting paid to the tired claim that *painting is dead*. /DF

Följande uppslag / Next page
Glenn Brown, *Ornamental Despair (Painting for Ian Curtis)* copied from »Asteroid Hunters«
1971 by Chris Foss, 1994, olja på duk monterad på pannå

Glenn Brown, *Everyone Sang* (Painting for Ian Curtis) after Chris Foss (copied from the illustration
»Gammaden 02«), 1996, olja på duk monterad på pannå

Glenn Brown, *The End* (Painting for Ian Curtis) after Angus McKie (copied from the illustration
»Perry Rhodan 20 Thrall of Hypno«), 1996, olja på duk monterad på pannå

